

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și șapte

Dezvăluirea semnificației profetice a jaloanelor: Din 1776 până în 2023

Jeff Pippenger

2024-03-15

Timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie odată cu legea duminicală din Statele Unite, este perioada în care efectul fiecărei vedenii își găsește împlinirea. Unele dintre acele vedenii se extind până la a Doua Venire a lui Hristos, dar chiar și cele care au loc după legea duminicală sunt ancorate în perioada pecetlirii. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii este cadrul în care legământul veșnic se împlinește în mod desăvârșit. În acea perioadă, Hristos Își scrie Legea pe inimile și mințile poporului Său, pentru veșnicie. Acea pecetluire este reprezentată de unirea divinității cu umanitatea, care nu păcătuiește.

Legătura simbolică a „două sute douăzeci” reprezintă atât restaurarea, cât și combinarea divinității cu umanitatea. Cele două sute douăzeci de ani de la Biblia King James până la prima prezentare publică a lui William Miller în 1831 și publicarea ulterioară în Vermont Telegraph în 1833 reprezintă combinarea divinității cu umanitatea. Aceasta conține semnătura „adevărului”, care este cuvântul ebraic creat de Lingvistul Minunat, ce combină prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic pentru a forma cuvântul „adevăr”. Cele două sute douăzeci de ani de la 1611 și Biblia King James până la 1831 și publicarea de către Miller a mesajului său reflectă semnătura Lingvistului Minunat.

Timpul sfârșitului, în 1798, aflat la mijlocul acelor două date (1611 și 1831), reprezintă desigilarea unui mesaj din Cartea lui Daniel (Biblia King James), care produce sporirea cunoștinței ce a condus la publicarea lui Miller în 1831. Timpul sfârșitului în 1798 a marcat, de asemenea, începutul unui proces de încercare care a produs răzvrătirea fecioarelor neînțelepte, pe care Daniel, în capitolul doisprezece, le identifică drept cei răi. Astfel, 1798 reprezintă numărul treisprezece, la mijloc între litera dintâi și cea de pe urmă, căci treisprezece este un simbol al răzvrătirii. 1798 se leagă, de asemenea, de perioada de pregătire din 1776 până în 1798, timpul sfârșitului.

Ca și în cazul legăturii de două sute douăzeci de ani a lui Miller, 1776 este de asemenea marcat de o publicație divină, Declarația de Independență, și deschide o perioadă care se încheie în 1798, odată cu publicarea Actelor privind Străinii și Sedițiunea. Cei două sute douăzeci de ani ai legăturii simbolice a lui Miller dintre divinitate și umanitate sunt legați, prin anul 1798, de cei douăzeci și doi de ani de pregătire de la publicarea Declarației de Independență până la publicarea Actelor privind Străinii și Sedițiunea din 1798. Douăzeci și doi, fiind a zecea parte din două sute douăzeci, sau o zeciuală din două sute douăzeci; numărul douăzeci și doi, ca și numărul două sute douăzeci, reprezintă legătura dintre divinitate și umanitate.

Perioada de două sute douăzeci de ani a lui Miller poartă pecetea adevărului, la fel ca timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar perioada de pregătire din 1776 până la 1798

poartă de asemenea aceeași pecete, căci data mediană, 1789, marchează publicarea Constituției, care a fost ratificată de treisprezece colonii.

Veriga lui Miller care a început în 1611 și s-a încheiat în 1831, având punctul median în 1798, este legată de perioada de douăzeci și doi de ani dintre 1776 și 1798, cu punctul median în 1789. Toate cele cinci date — 1611, 1776, 1789, 1798 și 1831 — sunt reprezentate de o lucrare tipărită. Datele perioadei de pregătire conțin zeciimea din cei douăzeci și doi de ani din 1776 până în 1798, iar acea perioadă ilustrează timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care este timpul în care divinitatea se unește cu umanitatea. Perioada de două sute douăzeci de ani a lui Miller și perioada de pregătire de douăzeci și doi de ani din 1776 până în 1798 reprezintă amândouă legătura dintre divinitate și umanitate.

Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 11 septembrie 2001 și a fost marcat de lovitura dată țării glorioase spirituale de către Islamul celui de-al treilea Vai. Douăzeci și doi de ani mai târziu, la 7 octombrie 2023, Islamul celui de-al treilea Vai a lovit din nou țara glorioasă tipică, literală. La venirea iminentă a legii duminicale, sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii va fi încheiată, iar Islamul celui de-al treilea Vai va lovi din nou Statele Unite.

Timpul pecetlirii începe cu un atac al Islamului asupra fiarei de pe pământ și se încheie cu un atac al Islamului asupra fiarei de pe pământ. La mijloc, Islamul celui de-al treilea vai a lovit națiunea lui Israel, care, din punct de vedere biblic, este reprezentată drept Iuda. Iuda a fost vechea țară glorioasă, literală, a Bibliei, iar Statele Unite sunt țara glorioasă, spirituală, modernă.

Toate cele trei lovituri ale Islamului au fost îndreptate împotriva țării celei glorioase. Prima și ultima au fost împotriva țării celei glorioase moderne, spirituale, iar lovitura din mijloc a fost îndreptată împotriva străvechii țări celei glorioase, în sens literal. Borna de mijloc a fost un atac împotriva națiunii moderne a Israelului, iar prin răstignirea Mesiei lor Israelul literal a devenit un simbol al răzvrătirii, reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic.

Perioada de pregătire dintre 1776 și 1798 este, de asemenea, legată de cei două sute douăzeci de ani ai mișcării celui de-al treilea înger, căci, de la 1776, odată cu Declarația de Independență, până în 1996, odată cu publicarea revistei *The Time of the End*, sunt două sute douăzeci de ani. La mijlocul acelei istorii se află timpul sfârșitului din 1989, care marchează răzvrătirea fecioarelor bune și nelegiuite. Prin urmare, 1611, 1776, 1789, 1798, 1831, 1989, 1996, 2001, 2023 și iminenta lege duminicală sunt toate repere asociate cu adevărul că divinitatea unită cu omenirea nu păcătuiește. Zece repere, dintre care două sunt repetate de două ori.

Zece este numărul care reprezintă o încercare, iar când adaugi cele două date repetate, 1776 și 1798, ai în total douăsprezece repere, reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Toate aceste repere vizează procesul de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii, care are loc din 11 septembrie 2001 până la apropiata lege duminicală, în care Hristos îndeplinește lucrarea îngerului al treilea, unind divinitatea Sa cu umanitatea celor o sută patruzeci și patru de mii, care, pentru tot restul veșniciei, nu păcătuiesc. Desigur, acest fapt nu poate fi văzut decât de aceia care, după cum spune Isaia, aleg să „vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați!”.

La 22 octombrie 1844, al treilea înger a sosit pe când Hristos a venit pe neașteptate la templul Său pentru a săvârși pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Un grup de mileriți L-au urmat atunci pe Hristos în Sfânta Sfintelor, deși ulterior au încetat să urmeze lumina crescândă a celui de-al treilea înger, au repetat răzvrătirea de la primul Cadeș și au fost rânduiți să rătăcească în pustia Laodiceei până când au murit cu toții.

Când Hristos a intrat pe neașteptate în Sfânta Sfintelor, unirea naturii divine cu cea umană a reprezentat lucrarea pe care era pregătit s-o împlinească, iar acea lucrare a fost reprezentată simbolic de Lingvistul Minunat, împreună cu doi martori. Acei martori erau Habacuc și Ioan. În capitolul DOI, versetul DOUĂZECI, din ambele cărți, este identificată data de 22 octombrie 1844. Unul a subliniat lucrarea ispășirii (at-one-ment), care a început la acea dată, iar celălalt a identificat un templu care trebuia să fie curățit.

Templul la care El a venit deodată este reprezentat de templul care fusese călcat în picioare de puterile necurmătei (păgânismul) și ale urâciunii pustiirii (papalismul). Templul Îl reprezenta, de asemenea, pe Hristos, care este templul ce a fost dărâmat și apoi ridicat în trei zile. El reprezenta, de asemenea, templul Milleriților, care a fost înălțat în patruzeci și șase de ani, de la 1798 până la 1844. El mai reprezenta și templul omenesc, care este organizat de cei patruzeci și șase de cromozomi și care definește și guvernează alcătuirea genetică a trupului uman. Nu este o întâmplare că fiecare celulă din trupul uman este înlocuită în întregime la fiecare două mii cinci sute douăzeci de zile.

În toate aceste ilustrații divine ale templului, care reprezintă lucrarea lui Hristos de unire a divinității cu umanitatea, divinitatea precede întotdeauna umanitatea. 1611 precede 1831. 1776 precede 1798. 1776 precede 1996. 2001 precede 2023. Milleriții L-au urmat pe Hristos în Sfânta Sfintelor. La început, Dumnezeu a creat pe om.

Ne vom întoarce acum la considerarea celor trei repere ale anilor 1776, 1789 și 1798, care reprezintă perioada de pregătire ce tipifică timpul pecetlirii. Primul interval este cel reprezentat de 1776, de Declarația de Independență și de perioada celor două Congrese Continentale; iar al doilea interval este cel reprezentat de 1789, de Constituție și de perioada Articolelor Confederației până în 1798.

Secretul chipului fiarelor, care este adevărul că capul al optulea este dintre cele șapte capete, este identificat în ambele perioade. El este de asemenea identificat în al treilea reper al acelei istorii, însă acel reper se referă la al optulea, fiind dintre cei șapte, așa cum a fost împlinit de papalitate. Primele două perioade reprezintă împlinirea adevărului că al optulea este dintre cei șapte, în cadrul Statelor Unite.

Statele Unite sunt alcătuite din două coarne: unul este asociat cu un bărbat, iar celălalt cu o femeie. Bărbatul este puterea politică; este cornul republican. Femeia este puterea religioasă; este cornul protestant. Prin urmare, perioada reprezentată de 1776 și de Declarația de Independență reprezintă cornul protestant, căci divinitatea precede întotdeauna umanitatea. Perioada reprezentată de 1789 și de Constituție reprezintă cornul republican.

În 2020, amândouă cornurile au fost ucise de puterile moderne, satanice și ateiste ale balaurului. Adevăratul corn protestant a fost ucis la 18 iulie 2020, iar cornul republican a fost ucis apoi la 3 noiembrie 2020. În 2023, cei doi martori s-au ridicat în picioare, iar lumea, care se bucurase de trupurile lor moarte, a început să se teamă.

În 2023, în ultima generație a istoriei pământului, a început lucrarea finală a pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Dumnezeu se unește acum cu omenirea pentru veșnicie, întrucât credincioșii zilelor din urmă reproduc pentru veșnicie chipul lui Hristos.

În 2023, a început lucrarea finală a unirii Bisericii apostate cu Statul apostat în națiunea fiarei din pământ. Structura de putere reprezentată de papalitate, constând într-o Biserică apostată care stăpânește asupra unui Stat apostat, era atunci în curs de instituire, reproducând chipul fiarei.

Marea încercare pentru cei care au fost chemați este aceea de a vedea formarea icoanei fiarei, așa cum este reprezentată prin „glasuri, fulgere, tunete” și prin venirea „cutremurului”. Timpul pecetlirii este perioada în care fiecare vedenie își găsește efectul desăvârșit (împlinirea). În perioada de pregătire din 1776 până în 1798, care tipifică timpul pecetlirii, au existat „roți în roată”, ceea ce face parte din vedenia pe care Ezechiel a văzut-o când a privit în Sfânta Sfintelor, în timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acele roți, Sora White le identifică drept „întrepătrunderea complexă a evenimentelor omenești”. Perioada de pregătire din 1776 până în 1798 a cuprins unele dintre aceste „întrepătrunderi complexe ale evenimentelor omenești”, care se cuvin a fi remarcate.

Unul este asociat cu adevărul că Franța revoluționară a prefigurat Statele Unite. Ambele națiuni așază papalitatea pe tronul pământului și ambele o detronează. Ambele națiuni își consacră puterea militară și economică pentru a aduce la îndeplinire acea lucrare. Ambele națiuni își înlătură brusc religiile oficiale pentru a deveni catolice. Ambele națiuni suferă un „cutremur” care le răstoarnă guvernele constituite. Istoriile ambelor națiuni sunt legate între ele prin anul 1789, căci în 1789 a început Revoluția Franceză și a intrat în vigoare Constituția Statelor Unite.

Revoluția Franceză a durat zece ani. Napoleon Bonaparte a ajuns la putere în fazele finale ale Revoluției Franceze. El a devenit un conducător militar de seamă și a jucat un rol esențial în guvernul Franței în urma loviturii sale de stat reușite din 9 noiembrie 1799, care a dus la numirea sa în funcția de Prim Consul al Republicii Franceze.

În a doua perioadă a perioadei de pregătire 1776–1798, omul care era al optulea (nu în succesiune), cel care era dintre cei șapte, a fost John Hancock. El a fost unul dintre cei opt președinți din a doua perioadă, reprezentată de 1789 (anul Revoluției Franceze). El a fost singurul dintre acei opt președinți care prezidase, de asemenea, în calitate de președinte, în prima perioadă, reprezentată de 1776. În acest sens profetic, el a fost al optulea, cel care era dintre cei șapte.

El este semnătura perioadei umane, căci prima perioadă reprezintă divinul și, prin urmare, el este semnătura care leagă laolaltă ambele perioade (cea divină și cea umană). Semnătura sa este cea mai cunoscută semnătură din istoria umanității, și ea a reprezentat mai mult decât minunata sa măiestrie caligrafică.

Semnătura lui John Hancock de pe Declarația de Independență este cea mai celebră semnătură din istorie. Semnătura sa mare și ostentativă a devenit emblematică, simbolizând independența americană și sfidarea coloniilor americane împotriva stăpânirii britanice. Hancock, care era președintele Congresului Continental la momentul semnării Declarației, în 1776, potrivit relatărilor, și-a pus semnătura în mod proeminent, pentru a se asigura că regele George al III-lea o putea citi fără ochelari, simbolizându-i îndrăzneala și angajamentul față de cauza independenței.

Hancock a fost unul dintre cei opt președinți din perioada reprezentată de 1789, dar se număra printre cei șapte bărbați care au fost președinți în perioada reprezentată de 1776. El a fost președintele în momentul semnării Declarației de Independență. Hancock leagă cele două perioade prin semnătura sa omenească și se află atât în prima istorie, cât și în a doua istorie. Prima istorie reprezintă divinusul, iar a doua reprezintă umanul, iar semnătura care leagă cele două istorii este semnătura Minunatului Lingvist, care a folosit un instrument omenesc pentru a îmbina perioada divină reprezentată de 1776 cu perioada umană reprezentată de 1789.

Există doar o singură altă semnătură în istoria lumii care rivalizează cu semnătura lui Hancock în ceea ce privește gradul de recunoaștere, iar aceasta este, de asemenea, o semnătură asociată cu anul 1789 și cu Revoluția Franceză. Semnătura manifestă același tip de îndrăzneală pe care Hancock a intenționat să o transmită și se regăsește în istoria Franței.

În ceea ce privește recunoașterea la nivel global și semnificația simbolică, semnătura lui Napoleon Bonaparte are un statut comparabil cu cel al lui John Hancock, deși într-un context istoric și cultural diferit. Napoleon, un conducător militar și politic proeminent al Franței, a lăsat o amprentă semnificativă asupra istoriei europene și mondiale, mai ales în timpul războaielor napoleoniene. Semnătura sa, adesea caracterizată printr-un stil îndrăzneț și distinctiv, a ajuns să simbolizeze influența sa puternică și schimbările ample pe care le-a adus Europei, inclusiv reformele juridice cunoscute sub numele de Codul napoleonian.

Asemenea semnăturii lui Hancock, care simbolizează sfidarea stăpânirii britanice și lupta pentru independența americană, semnătura lui Napoleon reprezintă un alt tip de îndrăzneală și ambiție — reconfigurarea frontierelor politice europene și promovarea idealurilor revoluționare franceze. Ambele semnături sunt emblematică pentru rolurile figurilor istorice respective în modelarea destinului națiunilor lor și pentru implicațiile mai largi ale acțiunilor lor asupra istoriei mondiale.

Când Ezechiel a văzut roțile dinlăuntrul roților, care reprezentau întrepătrunderea complexă a evenimentelor omenești pe parcursul istoriei timpului de pecetluire al celor o sută patruzeci și patru de mii, una dintre acele roți fusese preînchipuită printr-o roată, în 1789, când Constituția Statelor Unite, fiara cu un corn republican și un corn protestant, s-a intersectat cu Franța, fiara cu cornul Egiptului și cornul Sodomei.

Din 1789 și până în 1799, Franța a fost zguduită de un „cutremur” care își avea originea în fiara ateismului ieșită din adâncul fără fund. În timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, 1789 reprezintă perioada care începe la 18 iulie 2020, când fiara ateismului a răsturnat și a ucis cornul adevăratului protestantism, iar apoi, la 3 noiembrie 2020, fiara ateismului a răsturnat și a ucis de asemenea cornul republicanismului. Roata din 1789 reprezintă roata anului 2020,

reprezentată de 18 iulie (divinitatea) și de 3 noiembrie 2020 (umanitatea).

Semnătura lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de omenire, se regăsește în cele două cele mai celebre semnături din lume, amândouă legate de anul 1789 și amândouă reprezentând puterile care așază papalitatea pe tronul pământului și o înlătură de pe el. 1789, ca mijloc al celor trei jaloane care reprezintă semnătura de adevăr a lui Dumnezeu, poartă semnătura celor „treisprezece” colonii și a „rebeliunii” Revoluției Franceze.

Perioada 1789–1799 reprezintă istoria Revoluției Franceze, iar numărul zece reprezintă o încercare. 1789 este prima literă a „truth”, iar 1799 reprezintă ultima literă a perioadei din Franța. Perioada de mijloc a fost marcată de executarea regelui Franței în 1793, pe când cetățenii se răzvrăteau împotriva domniei sale regale, arogante.

„Evanghelia păcii pe care Franța o respinsese avea să fie, fără îndoială, deznădăcinată, iar urmările aveau să fie teribile. La 21 ianuarie 1793, la două sute cincizeci și opt de ani de la chiar ziua în care Franța s-a angajat pe deplin în persecuția Reformatoarelor, o altă procesiune, cu un scop cu totul diferit, a străbătut străzile Parisului.” Marea controversă, 230.

1789 a marcat, pentru fiara cu două coarne a Statelor Unite, răzvrătirea celei de-a treisprezecea litere, iar pentru fiara cu două coarne a Franței, prima literă. Litera de mijloc a Franței a fost 1793, când regele Franței a fost decapitat, iar Napoleon a reprezentat ultima literă când a preluat controlul guvernului în 1799. Semnătura „adevărului” în istoria răsturnării Franței, reprezentată de 1789, 1793 și 1799, este o roată profetică îmbinată cu roata profetică a anilor 1776, 1789 și 1798.

Ambele istorii conțin cele două semnături cele mai celebre din istoria omenirii, legând astfel semnătura divină a „adevărului” de două semnături omenești. Amândouă roțile sunt legate de a treisprezecea literă, în perioada pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care este perioada de la uciderea celor doi martori în 2020 până când s-au ridicat în picioare în 2023, perioadă marcată de 7 octombrie 2023.

Vom continua studiul nostru în articolul următor.